

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB 25 : 1852

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB 25 : 1852", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 24*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2007 , s. 31.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb25-txt-shoot-n63.pdf> (tilgået 05. august 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 24

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

NB25:63

#

Guds-Forholdet.

Naar En tør beraabe sig paa Gud, tale i Guds Navn: saa – ja, det er den menneskelige Tanke – saa skulde man troe, at Alt maatte føie sig for og bøie sig for ham, han maatte formaae Alt – ergo, herligt at være en Saadan. Ja, dette er det Msklige, der altid vil i Maximum gjøre det Guddommelige til Superlativet af det Msklige.

Nei, at tale i Guds Navn betyder: at komme til at lide, at faae al mulig Modstand, Mskenes Had, Forbandelse. Var det nemlig som det blot Msklige tænker sig det, saa vilde vel Enhver beraabe sig paa Gud og tale i Guds Navn, og fra den anden Side Gud vilde ingen Control have, om nu En holdt sig til Gud for at naae det Jordiske eller holdt sig til Gud i og for sig.

Altsaa det at tale i Guds Navn, (selv om det er Sandhed, at den Talende er en saaledes Kaldet) betyder at faae al mulig Modstand, at blive den Elendigste, Forhad, Forfulgt o: s: v:. Og ikke blot dette, men det betyder tillige, at den saaledes Kaldede maa finde sig i, at Gud i Phænomenernes Verden lader som vidnede [han] ham af al Magt imod.

Frygteligt! Men anderledes kan det ikke være, thi Gud er Aand, og hjalp Gud ligefrem og vidnede han ligefrem med den Kaldede, saa blev denne jo forhindret i at blive Aand, og altsaa i at blive eller være den i Sandhed Kaldede.

Men i Aanden vidner Gud med den Kaldede, dette er Troens Hemmelighed.

Idet da en saadan Kaldet gaaer ud for at gaae i Guds Ærende, idet de, Gud og han, ligesom skilles ad, da forestiller jeg mig at Gud endnu for sidste Gang siger til ham: husk saa endelig paa, hvad det betyder, at Du nemlig vil komme til at lide; glem for Alt heller ikke, at jeg ogsaa maa phænomenalt vidne Dig imod, mit Barn, min lille Ven, det kan ikke være anderledes, thi ellers er jeg ikke Gud, og Du bliver ikke Aand. Men troe blot, forarg Dig ikke paa mig, at jeg maa lade det see ud, som var jeg den trofaste Gud den Troløse der lod Dig i Stikken: det kan ikke være anderledes, vil Du have det anderledes, saa vil dette betyde, at Du intet Forhold mere har til mig.

Det er klart, at meget af Det, som Luther (ved Hjælp af en Forklaring der egl. selv trænger til en Forklaring) forklarede af at Djævelen spiller med – ret som var da Djævelen istand til at sætte Gud virkelige Grændser:

det lader sig forklare af Misforholdet mellem Guds uendelige Majestæt og Msket. Skal et Msk. virkelig have med Gud at gjøre, saa maa det blive Lidelse – Misforholdet mellem disse to Qvaliteter i Forholdet maa give Lidelse; men, men Forholdet er jo dog alligevel Salighed.

#